Onagy Zoltán

Húsvét – karanténban

Hormonok

„Azt mondod, mindig legyen valami feladat. Ha nem ülök le gondolkodni, csak végzem a dolgom, nem zavar be a test, a hormonok, nem zavar be a jövő. Mert a jövő keserves, bárhogyan finomítjuk. A jövő szar ügy. Kitolhatjuk akár tíz, tizenöt évvel, de tizenöt év múlva ugyanúgy jövő, mint három múlva és tizenöt múlva ugyanúgy billeg, mint három múlva."

„Érthető? Érted? Ezért ne beszélgessünk róla, az Isten áldjon meg. Jobb nem idetévedni."

„Mara is így kalkulálhat: nem jó veled, de nélküled még szarabb, mert nélküled még te sem vagy, csak a semmi. A női kalkulációnak létezik egy ilyen tantárgya, mostanában tanulom. Gaskó a tankönyv."

„Kedves, hogy azt kívánod, legyen feladatom mindig, kedves, hogy gondolsz rám. Megnyugtatlak, van. Van dolgom."

„Hm. Ez még kedvesebb, hogy mindig gondolsz rám. Süthetjük, sok hasznunk nincs belőle ebben a hideg tavaszban."

A kertész kutyája

„Anyám telefonon kérdezi, hazamegyünk-e húsvétra, de legalább a birtokra, ott nem találkozhatunk idegennel. Dühös leszek a telefonjától, követelőző a hangnem, mintha elfejtette volna, mi van. Mondom, megbeszéltük, hogy nem lehet, nem szabad, jobb lenne, ha ő is vigyázna apámra csavargás helyett. De hogy mindig mehetek, összevásárolt mindenféle szuper fertőtlenítőket, menetben a csomagteret rakjam meg üres dobozzal, csomaggal, és ha rendőrt kapok, hivatkozzak arra, hogy idős szüleimet látom el. A rendőrök csak nem ellenőrzik, bontják a csomagot, hogy mit hozol."

„Hosszúra sikerülök a válasszal, kerülgetem, hogy ne keverjelek bele sehogy, mert ha igen, rólad oda jutunk, ahová szoktunk, ami ma előny, holnap hátrány, ami igaz is, de ma nem akarom hallani, inkább Gaskóhoz jutok végül, oda, hogy kétszeresen fokozott óvatosság, ez is igaz, de az igazság fele."

„Anyám azt mondja halkan a telefonba, a gyerek születése óta összesen nem élt meg ennyi összefüggő napot, amikor nem láthatta az unokáját, nem vehette az ölébe. Meghat. Anyám nem képes meghatni, berakom a

lábam az ajtórésbe, nem és nem, mindent megteszek, hogy ne hasson, bármit mond, most mégis megtörténik."

„Abban maradunk, hogy hoz sonkát, apám már elfelezte az egyiket, és pakol két nyulat pörköltnek, a fejekből meg az első lábakból főzzek nyúlhúslevest, hoz tavalyi babot is, nagyon szép, most vizsgálta, a sonkalében főzzem, ha sok lesz a sonkalé, mert persze sok lesz, ott a fagyasztó, fagyaszszam le. És hoz túrót, mert elkalkulálta a vásárlást a Rákóczi-túróshoz, csináljak belőle túrós tésztát, a maradékból körözöttet, Gazsika odáig volt érte. És hogy szükségem van-e külön valamire. Nincs. Akkor hát jönnek. Holnap, tizenkettő után, mert a délelőtti nap szinte végig szembe süt, ami zavarja, vakítja vezetés közben. Csak mondja, mondja."

„Végül szerencsére eszembe jut és kérek egy marék u-szöget a kerítésjavításhoz."

„Amikor anyám kimondja, hogy körözött, eszembe jut Gazsi múlt heti reggeli-rendelése, „piros májkrémet" kért pirított kenyérrel. Nem bírtam megfejteni, mire gondol. Körözöttre. Neki plusz tejföllel be kell keverni, hogy simább legyen, kenhető, ne morzsálódjon, figyelmeztet anyám. Megesik, hogy zárlatos az agy, képtelen továbblépni, sose jöttem volna rá, Gaskó mit nevez piros májkrémnek."

„Délutánonként átengedem a kertész kutyáját egy ideje. Nem mintha depressziósnak látnám, de van bennem együttérzés, végtére ő éppen úgy karanténban, mint mi, ugyanúgy bezárva az életterébe, a futóláncra, mint mi, mert Margiték elakadtak Gyula kertész szülőfalujában, az egész öregember-utcát ők látják el Egerből, a falucskában nincs bolt. Este a lépcsőre tűz a lemenő nap, átmelegíti a téglákat, leülök. Ölembe rakja a fejét, néz szomorúan. Vakargatom, elhever a fellépőn, néha lustán csap a farkával. Nem futkos, nem tombol örömében, lefekszik, nyújtja a fejét. Nyilván elég neki annyi, hogy nálam más a levegő, túl a szomszéd gazda vakarásán, túl azon, hogy egyáltalán beszél hozzá, becézi, vakargatja valaki. Tegnap nem feküdt le az Istennek sem. Többször megindul hátra a szilfák meg az olajbokrok felé, ezeket ki kell vágatnom, mögöttük a régi pottyantós budi teteje horpad a rengeteg ráhullt levéltől, le kell bontatnom, visszajön, néz, újra megindul, újra visszajön. Nehezen felismerem, hogy hív. Felállok, nincs kedvem a napról bemászni az árnyékba, de megyek. Előre fut, néz, vakkant, vár. Végül megáll az öreg kerítés mellett. Mutatja, hogy a kerítés leszakadva a cölöpről. Nem nagyon, nem földig, egyharmad. A két szál szögesdrót, alatta a rozsdás kerítés. Tolvaj, gondolom. Itt valaki bemászott. Hozzám, a

nagyházba nem, mert minden éjszakai mozgást jelez a riasztó, amikor nem felejtem el bekapcsolni. Akkor talán Gyuláékhoz. Ekkor látom meg a patanyomokat. Egy nyomsáv, négy pata a bokrok és a kerítés közt. Őznyom. A szögesdróton néhány vastag, barna szőrszál. Aztán az is látható, hogy rendes ösvényt taposott a kerítés túloldalán. Összerakom. Az őzek inni mennek a Dunára, egyikük elszakad a csapattól, riadtan keresi a lejárót. Néha hajnalonta hallom, ahogy kopog a sok pata a Dunára nyíló agyagos földúton. Az őz kétségbeesve futkos a hátsó kerítés mentén, aztán elszánja magát, ugrik, de talán a combja elakad. Így tépi le harmadáig. A kerten átcsörtetve aztán nem helyből ugrik, hanem lendületből, a kilépést érintés nélkül megoldja, a lenti kerítést átrepüli."

„A műhelyben keresek u-szöget, de nincs. Vagy csak nem találom, késő délután, nem merlek hívni, hogy emlékszel-e, melyik komódfiókban a szögek."

„Nem mozdul el, még süt a nap, visszaülök a langyos lépcsőre. Tíz perc az egész. Mondom Gyula kertész kutyájának, okos fickó vagy. Hálásan néz a szemembe, odatartja a fejét, vakargassam."

„Csend van, béke van, nyugalom és karantén. Biztosnak látszik, de semmi nem biztos. Csak az, hogy holnap se jöhetsz. Holnapután sem."

Kutyanevek

„Este van, este van, megérkeztél, Remélem, legalább fele olyan sikeres nap végén, mint én."

„Tisztáztuk már, nem jegyzem meg a kutyaneveket, mert a kutya neve nem jellemző. A kutya nem viszi a nevét magával. Ha meglóg, mert kalandvágyó és csapodár, az előző nevét az elhagyott gazdánál hagyja. A kutya hangsorra hallgat, dallamra, szótagszámra, hangsúlyozásra, nem a nevére."

„Igaz. Szerintem a férfi is."

„Miért nem? Mennyivel intelligensebb? Ha egy férfinak, ne adja Isten, azt búgom, okos fickó vagy, intelligens fickó vagy, vagy azt, huh, micsoda bunda, te legény, vagy azt, olyan a hangod, hogy hallatán bizsereg a gerincvelőm, melegen, barnán a szemembe néz, a farkát lassan meglengeti, közelebb húzódik."

„Hogyne volna különbség. Szívecském, nem a különbözőséget, hanem a hasonlóságot tárgyaltuk. Legyél figyelmesebb."

„Ha egy kutyával tartózkodó vagy, elutasító, egy közeledési kísérlet után visszahúzódik, azt mondja, le vagy szarva. Ha férfival vagy egyértel-

műen elutasító, szöget vált, úgy nyomul. Ha elbűvölő volt, azt képzelte, ő elbűvölő és erotikus, mint a fajdkakas, átvált okoskába, tudálékosba, megfontoltba, hátha sikeresebb. Ha komoly volt és kimért, vicces akar lenni. A lényeg, hogy újat próbál. Színjáték. Ha a nő élvezi, és végignézi a próbálkozásokat, nem rúgja le önbizalmilag azonnal a permafrosztig, érdekes előadást láthat, bár a séma ismétlőséma."

„Hogyhogy miről beszélünk? Ami érdekel bennünket, nem?"

„Te förmedtél rám, szívem, nem én rád."

Húsvéttal tele kocsi

„Az elmúlt két hét legsikeresebb délutánja. Eljutok, ha eljutok, odáig. Igyekszem."

„Anyám és a telekocsi mozgalom. Nem jönnek be, így egyeztünk, így se én nem fertőzhetem meg őket, se ők engem. Lepakolnak a kapuban, addig beszélgetünk. Nem boldog, de tudomásul veszi. Apám tyüttyög, mint mindig. Forog anyám körül, öreg, lógó fülű baknyúl, miután nyögve kiszáll az anyósülésről, segíteni próbál. Amikor együtt látom őket, egymás mellett, jelentős a sebességkülönbség, anyám egyre fiatalabb apámnál."

„Gazsi az utcai ablakból integet. Aztán csak néz, hol a nagymama, sose történt, hogy a kapuig eljönnek, be nem."

„Azt mondom, siettek, nem magyarázom meg. Se a halálról, se a vírusról nincs erőm ma végtelen és reménytelen előadást tartani. Nem érti a halált. Nem látta még, csoda, hogy felfoghatatlan? A vírust se látta. A kettő együtt, sok. Ki kell találnom valamit."

„Betalicskázom, egyesével fertőtlenítem, ez a gyakorlat, aztán séta a gyönyörű, napsütötte Dunára, amíg a cucc megszárad, hogy elrámolhassam. Most kerékpár nélkül. Az enyém első kereke lapos."

Siker és félsiker

„Legalább tíz alapos és kevésbé alapos, haragos és kevésbé haragos levelet, emlékeztetőt, összefoglaló kimutatást, kétségbeejtő előrejelzést küldtem a Cégnek. Nem léptek, gyakran nem válaszoltak, vagy annyit, hogy nyugi, dolgoznak a témán."

„Ma döntés. Csak reménykedtem a nagyvonalúságukban, abban, hogy akik bérleményben árulnak, azokat megmentjük legalább. Két hónapja már látszott a vírus hatása, hogy mi nem élelmiszert forgalmazunk, amit a nép,

ha akarja, ha nem, kénytelen megvásárolni, olyan eladási eredményeket produkáltunk, hogy olcsóbb lehúzni a redőnyt, mint erőlködni tovább, növelni a veszteséget. Kértem, hogy ideiglenesen töröljék a fix elvárást (a jutalék lépcsős, aki sokat ad el, a teljesítmény arányában emelkedik a pénze), mert aki bérleményben dolgozik, a bérleti díjat se hozza össze, nem hogy az egyetlen négyórás bejelentett alkalmazottét. Bajok lesznek, jósoltam. Beomlasztjuk a nehezen felépített rendszert, ha nincs változás, beomlik magától, ne lökjünk rajta."

„Délelőtt megérkezett a kilencven napra szóló kompenzációs lista, egy lélegzetvétel. A bérletesek nyolcvanöt százalék kompenzációt kap, az alkalmazottakra egységesen hetven százalék, maximum háromszáz euró, március elsejétől visszamenőleg. Cserébe egy teljes körű, azonnali leltári kimutatást kér a cég."

„Igen. Eddig megúszás."

„Persze. Csak a papíros. Akik trükköznek, akik házrészt bérelnek valójában, de adótakarékosságból a szerződésben csak a fele, harmada összeg, fele, harmada négyzetméter szerepel, a különbségen megosztoznak, mert a tulajnak nem kell adóznia utána, most ráfarag. És nem tudok mit tenni, az általunk kötött szerződésben szerepel, hogy az adatok hitelessége a bérlő felelőssége."

„Ott is léteznek trükkök, hogyne. Akinek van két négyórás állása, a drágábbat, amire nagyobbat adózna, nem jelenti be."

„Igen. Engem azért megnyugtat a cég aranytartaléka, és három hónap alatt bármi történhet."

„Nem. A magyar kompenzációs rendeletben a mi konstrukciónk elő se fordul, meg sem említi, nem mintha olyan széles volna a kör, akinek jut állami pénz."

„Igen. Dolgoznak rajta, szerintem szigorítják. Minden kurva forint az övék, nem adják szívesen. Az is, amit már elloptak, és amit eztán lopnak el. Milyen adó? Mit képzelünk?"

„Sokat nem várhattunk, szerintem nem is vártak csodát, csak vártak, hátha mégis."

„Szívem, egy jó időpontban meghirdetett, de a legjobb időpontra meghirdetett végkiárusítás."

„És vége?, kérdezed. És vége. Az egy lábon álló kisboltok – nonszensz. Még ha szatócsboltként ötven-száz beszállítóval, kaszától a szemcseppig, de így kizárt. Ügyesek voltunk, jó áruval, de az már kevés. Éppen kiküld-

tem egy körlevelet, hogy örüljünk, ez eddig megvolna, de személy szerint, külön-külön mindenki nagyon óvatosan gondolja végig, hogyan tovább, mert nem vagyunk kihúzva a szarból."

Húsvét előtt

„Cunamit indítok el a körlevéllel, mindenki kérdez, hogy mi történik valójában, tekintsék-e végkielégítésnek. Válaszolok mindenkinek, hogy reménykedjünk együtt, de egyesével készüljünk a változásra. Én is azt teszem."

„Halkan jegyzem meg, a szerződés szerint nálunk nincs végkielégítés. Miért volna. A mi viszonyunk üzleti viszony, kölcsönös előnyökkel. A kilencven nap gesztus, hogy a nyáj ne szaladjon szét az első mennydörgésre."

„Kérdi a vadkerti kolléganő kiborulva, ő még mindig fizeti a hitelt, amit felvett, hogy a házhoz ragasszanak egy kisboltot, amiben árulhat, hogy »mégis mi a lófasz van, két hónapja azzal volt tele a tévé, hogy az elmúlt száz év legjobb évtizedét élte a szeretett magyar nép, a magyaremberek, egy Aranykort, magát a Magyar Nép Aranykorát éljük, hát hogy a jó picsába söpri el az Aranykort a vírus? Létezik magyarázat erre?« Azt válaszolnám, hogy az Inka is aranykorát élte, amikor megjelentek a portugál konkvisztádorok, és az összeomlás ott se telt hosszú időbe, de nem válaszolom, iróniának vehetné, én pedig nem akarok ironizálni."

„Minden levél valamennyi ijedt kérdése mögött egy rémült család ül az esti konyhaasztal körül. Én tudom, tudd te is. Valóban úgy látszott, így marad minden, amíg a világ világ, félgőzzel is görög a bolt, egy kicsivel mégis minden évben jobbak a számok."

„Azt mondom némi gondolkodás után, mert a vadkerti kolléganő a jobbak közé tartozik, a jobb eladók közé, legyen bárhogyan, történjen bármi, nézd meg, mondom, a kimutatásokat, az összesítésed, én most belekukkantottam, bármi változzon, bármekkorát, az elmúlt közös öt évünk az aranykor volt."

Le a Dunára

„Megoldja. Mindig megoldja, ha leindulunk. Miután nem akarok több kérdésre, több munkatársi levélre válaszolni, mondom a gyereknek, ha volna kedve, menjünk le a partra, kacsáztassunk egy kicsit. Hülye kérdés. Volna kedve."

„Odalent csak bámulok, a gyerek vágtat a kerékpárral föl, le, csikorog,

csilingel a kavics. A víz hömpölyög a sima felszín alatt, az idő telik, mi megvagyunk, te megvagy, mi itt, te ott. Otthon.”

Három éve húsvét

„Nem mai ügy, hogy ünnepek környékén csak várok, meg várok. Locsolóverset küldtél három éve, amikor kiderült, hogy nem jöhetsz ébreszteni, nem leszel, mint az előző, meg az azt megelőző években, első locsolóm, aki a paplan alól rángat elő a perverz mondókával, a kölnisüveggel. Levélírás közben eldobozoltad a télről maradt madáreledelt, engem lecinegéztél. Meg magadat is. Örültem neki. Szerettelek érte. Szerencsétlen dolog meghatódni mínuszos bejelentéseken, de az ilyennek is van húzása, amikor semminek nincs húzása.”